

«Εσύ είσαι δυνατή!» «Εσύ θα τα καταφέρεις!» «Δεν σε φοβάμαι εσένα!»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Φωτο:[babyradio.gr](#)

Φωτο:[babyradio.gr](#)

«Εσύ είσαι δυνατό παιδί!» «Δεν σε φοβάμαι!» «Ξέρεις να τα βγάζεις πέρα!» «Εσύ τα καταφέρνεις!»

Φράσεις οικείες και πολυ-χρησιμοποιημένες... που απευθύνονται στο παιδί και πραγματικά γεμίζουν καμάρι και περηφάνια το γονιό.

Για να δούμε, όμως, τι κρύβεται πίσω από τον περήφανο γονιό και το δυνατό αυτό παιδί. Ο ρόλος του «δυνατού» είναι ένας πολύ συνηθισμένος ρόλος που αναλαμβάνουν τα παιδιά μέσα στην οικογένεια. Είναι όμως ένας ρόλος που η οικογένεια έχει ανάγκη να δημιουργηθεί για μπορέσει να αντέξει. Το παιδί έχει αντιληφθεί εντελώς ότι οι γονείς «το χρειάζονται» και επιστρατεύεται οικειοθελώς για να τους φροντίσει.

Αυτή η δυναμική δημιουργείται όταν υπάρχει ασθένεια, πρώιμη απώλεια ενός εκ των δυο γονέων, συναισθηματική απόσταση μεταξύ των γονέων ή χρόνια κρίση στις σχέσεις του ζευγαριού, διαζύγιο, υπερεμπλοκή του συγγενικού περιβάλλοντος στις σχέσεις του ζευγαριού, αδυναμία διαφοροποίησης των συζύγων από την πατρική τους οικογένεια, ανεπάρκεια των γονέων να φροντίσουν για τις ανάγκες των παιδιών τους κλπ.

Αναφερόμαστε λοιπόν στο «παιδί-γονιό». Είναι εκείνο το παιδί, το οποίο μαθαίνει να αναγνωρίζει τις ανάγκες του άλλου και να συντονίζεται με αυτές, χωρίς να αναγνωρίζει ή να διεκδικεί τις δικές του. Είναι εκείνο το παιδί, το οποίο μαθαίνει να δείχνει δυνατό, πιο ώριμο από την ηλικία του, επαρκές, ανεκτικό, ανθεκτικό, υποστηρικτικό προς τους άλλους, ανεξάρτητο. Το ατυχές γεγονός είναι πως οι γονείς νοιώθουν την ανάγκη να βλέπουν αυτό το παιδί σαν δυνατό. Και ο ρόλος αυτός αρχικά είναι αρκετά γοητευτικός για ένα παιδί, καθώς χαίρει μεγάλης εκτίμησης μέσα στην οικογένεια. Στην πορεία όμως είναι ξεκάθαρο ότι το κόστος είναι πολύ μεγάλο. Το παιδί αυτό εξουθενώνεται από την υπερπροσπάθεια «να αφουγκράζεται» τις ανάγκες των άλλων και να τις ικανοποιεί. Το παιδί αυτό

μαθαίνει ότι σημαντικό είναι μόνο αν παρέχει φροντίδα. Η σχέση του με τους άλλους βασίζεται σε αυτή τη διεργασία.

Στην πραγματικότητα, αυτό το παιδί εκπαιδεύεται σε μια σχέση με τους γύρω του, η οποία βασίζεται στην εξάρτηση. Έτσι, μπορεί εξωτερικά να δείχνει δυνατό, βαθύτερα όμως, νιώθει πιεσμένο, εγκλωβισμένο και θυμωμένο, γιατί ουσιαστικά νιώθει εξαρτημένο από όσους εξυπηρετεί.

Ως ενήλικες είναι πολύ «καλά παιδιά», που γίνονται «θυσία» για τους άλλους. Ξέρουν να κάνουν πολύ περισσότερα από αυτά που τους αναλογεί, «χωρίς να το ζητάνε πίσω», αλλά στην πραγματικότητα νοιώθουν ότι ποτέ κάποιος δεν θα μπορέσει να ανταποκριθεί «ισάξια» στους ίδιους. Παραμελούν πολλές φορές τον εαυτό τους, γίνονται θύματα της ζωής, μένουν παραπονεμένοι και πικραμένοι από τις αδικίες της ζωής. Αρκετές φορές θα καταφέρουν να ομολογήσουν «πόσο ανάγκη έχω κάποιον πιο δυνατό από εμένα, κάποιον που να νοιώσω ότι μπορώ να ακουμπήσω επάνω του, στον ώμο του, χωρίς να με νοιάζει αν θα γκρεμιστεί το σύμπαν». Δυσκολεύονται, όμως, να αφεθούν, να εμπιστευτούν και δώσουν τον έλεγχο σε κάποιον άλλο....

Βιβλιογραφία

Bowen, .M(1996). Τρίγωνα στην οικογένεια. Αθήνα.Ελληνικά Γράμματα.

Salvador Minuchin, «Οικογένειες και οικογενειακή θεραπεία». Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα, 2000.

Napier, A, Whitaker, C: «Οικογένεια μαζί, όμως αλλιώς». Εκδόσεις Κέδρος, 1987.

Πηγή: kepsy.gr